

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1093/2019
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД из ..., кога заступа пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1543/18 од 09.11.2018. године, у седници већа одржаној 20.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1543/18 од 09.11.2018. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Јагодини П1 155/15 од 28.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог број 7922 од 25.12.2014. године, којим је тужилци отказан уговор о раду и анекс и утврђен престанак радног односа. Ставом другим изреке, одлучено је да ће о преосталом делу тужбеног захтева и трошковима парничног поступка суд одлучити коначном одлуком.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1543/18 од 09.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона, јер другостепени суд није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог све до 26.12.2014. године, код којег је обављала помоћне оперативне послове, када јој је уговор о раду са пратећим анексом отказан побијаним решењем на основу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 12. став 1. тачка 3. алинеја б) Уговора о раду односно члана 10. став 1. тачка 3. алинеја б) анекса. Побијеним решењем тужили је стављено на терет да је неоправдано одсуствовала са рада у периоду од 09.07.2014. године до 05.09.2014. године, а није доставила документацију којом би оправдала одсуство са рада. Тужили је упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 27.11.2014. године, послато поштом као пост. експрес пошиљка РЕ-327005503RS на адресу њеног пребивалишта пошто тужени није могао да јој га уручи у својим просторијама, јер тужила тада није радила (била је на болничком лечењу од 05.11.2014. године до 03.12.2014. године). Верујући у тачност података садржаних у потврди ЈПТТ Саобраћаја Србије од 11.12.2014. године о уручењу наведене пошиљке лично тужили дана 01.12.2014. године, тужени је донео оспорено решење 25.12.2014. године, закључујући да је истекао остављени рок за давање одговора на упозорење. Упозорење упућено тужили односно наведену пошиљку преузела је тужилина пријатељица ВВ запослена у ПТТ ..., на радном месту самосталног сарадника службе за поштанску мрежу, коју је тужила овластила да за време њеног болничког лечења у ОБ ... подигне само пошиљку од Републичког фонда ПИО - налаз инвалидске комисије код које је била на прегледу, али не и пошиљку туженог упућену тужили. Она је ову пошиљку тужили предала тек по њеном изласку из болнице (стим да се не сећа када је то тачно урадила). Тужила није доставила одговор на упозорење.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је решење туженог незаконито због тога што решење о отказу због повреде радне дисциплине у виду неоправданог изостанка са рада (у периоду од 09.07.2014. године до 05.09.2014. године) донето у незаконито проведеном поступку, односно зато што тужени није поштовао законом предвиђену процедуру за лично достављање упозорења.

Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/2014) прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе за упозорење, док је ставом 2. истог члана прописано да упозорење из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

По оцени Врховног касационог суда тужени побијено решење није донео у законитом поступку будући да упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду није тужили уредно достављено. Наиме, смисао упозорења је да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога те да му се омогући да се о томе изјасни, па правилна примена наведене законске одредбе подразумева да се у упозорењу мора навести чињенични основ који представља повреду радне обавезе или отказни разлог, уз остављање рока најмање осам дана од достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, односно о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну

дисциплину. Тужени је достављање упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду, покушао путем поште. Међутим, исто није примила лично тужиља, већ ВВ коју је тужиља овластила да за њу преузме само пошиљку од Републичког фонда ПИО Филијала ..., коју је очекивала, али не било коју другу пошиљку. Како је она спорну пошиљку предала тужиљи након њеног изласка из болнице, то тужени на којем је терет доказивања на основу члана 231. ЗПП-а, није доказао да је оспорено решење донео након истека наведеног рока за изјашњење о наводима из упозорења. Услед пропуста туженог да тужиљи достави упозорење на начин прописан одредбом члана 185. Закона о раду и омогући јој право на одбрану, повређена је процедура отказивања уговора о раду која је прописана и чланом 7. Ратификоване Конвенције Међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца.

Имајући у виду да је поступак отказа од стране послодавца није спроведен у складу са цитираним одредбама материјалног права, решење о отказу уговора о раду је поништено као незаконито, па се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио с`обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић